

Скарбничка

Борис Комар

Загублені рукавички

У мене є найкращий друг – Ігор. Ми й живемо в одному будинку, в одному під'їзді, на одному поверсі, і навчаємося в одному класі, і сидимо за однією партою. Усі кажуть, ніби ми й схожі між собою, як брати. І справді: обидва біляві, кирпаті, довгошії, в обох сірі очі, веснянки на носах і щоках.

Якось трапилася з нами така пригода. Коли настала зима й випав сніг, Ігореві, щоб не мерзли руки, купили зелені вовняні рукавички. М'якенькі й теплі-теплісінькі. Я теж захотів такі самі. Мама купила й мені.

Одного разу на великій перерві ми кидалися сніжками. Як пролунав дзвоник на урок, припинили гру, забігли до класу, глянули, а в нас обох немає по рукавичці. У мене – лівої, а в Ігоря – правої.

Наступної перерви майже всім класом шукали. Перерили на шкільному подвір'ї геть увесь сніг і не знайшли.

– Ну, куди вона поділася? – сумував Ігор. – Удома будуть сварити...

– І мене сваритимуть... – журився я.

Після того вже й учителів не уважно слухали на уроках – думали про загублені рукавички і про те, як це пояснити вдома.

Моя мама, звісно, погнівається, потім пересердиться і знову купить нові рукавички. Ще й тато може заступитися, скаже: «З ким такого не трапляється?..» Бо він минулої зими також загубив дві свої шкіряні рукавиці. А от Ігореві більше перепало. У нього мати дуже строга... «А якщо віддати йому свою рукавичку? – раптом подумав я. – У нього ж права, а в мене – ліва. Якраз і буде пара! Але ж Ігор може й не взяти, скаже: "Чого це ти мені свою віддаєш? Бери краще мою". Ні, якщо вже віддавати Ігореві свою рукавичку, то треба, щоб він про це не знав!»

Наприкінці останнього уроку засунув тихесенько рукавичку в портфель Ігоря, на саме дно.

«Ото здивується, як знайде! – тишився я. – Прийде зі школи додому, повітає з портфеля книжки, пенал, тоді – зирк! – аж у ньому й друга рукавичка лежить. "І як вона там опинилася? Мабуть, хтось із хлопців або дівчат нав-

мисне засунув, щоб покепкувати з мене", – подумає і радий буде, що так щасливо все закінчиться».

Однак трапилося непередбачуване, довелося самому дивуватися. Коли я вдома викладав на стіл зі свого ранця книжки та зошити, то разом з ними витягнув і зелену вовняну рукавичку! Спочатку подумав, що ми з Ігорем переплутали ранці. Таке вже траплялося, бо вони однакові. Щоб переконатися в тому, подивився на зошити. Ні, зошити мої. Отже, не переплутали. А як же тоді в мій ранець потрапила оця рукавичка? Адже я добре пам'ятаю, що засовував її не у свій, а в Ігорів ранець.

Але стривайте... Що це? Рукавичка ж із правої руки! Не може бути! Виявляється, Ігор теж захотів мене виручити й засунув у мій ранець свою рукавичку. Оце так! Хапаю рукавичку і мерщій до Ігоря. Тільки відчинив свої двері, як відчиняються навпроти і його. Я тримаю в руці зелену вовняну рукавичку, і він держить таку ж...

«Правдивий друг любить за всякого часу, в недовіль ж він робиться братом» (Приповісті 17:17).

ПОСЛУШАНИЕ ВАЖНЕЕ 3

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

ПОД КОПЫТАМИ
ЛОШАДЕЙ 6

ЛОСЬ 7

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

ОБУВЬ

ЗИМОВІ ДОСЛІДИ 10

ЗЛОДІЙ 11

От восхода до заката
Очень краток зимний день...
Знаешь, я мечтой богата –
Мне бы нитку в ушко вдень
Да расшей узором нежным
Всё дневное полотно!
Может, будет вечер снежным?
Снега хочется давно.
Чтобы всюду чисто стало –
За окошком и в леске.
Ветер треплет лист устало,
Тучи тащит вдалеке.
И, конечно же, мечтаю,
Чтобы всех снегов белей
Я впускала мыслей стаю,
Будто стаю журавлей.

Ольга Бокова

НЕБЕЗПЕЧНА ХВОРОБА

2

СІРА ЗАЗДРІСТЬ У ЖОВТІЙ ГОРОШОК

5

СОБАЧА СЛУЖБА

8

Хелен Лі Робінсон

НЕБЕЗПЕЧНА ХВОРОБА

Жив собі на світі один багатий чоловік. Та сусіди вважали його бідним. А знаєте чому? Бо дуже він страждав.

Він мав так багато грошей, що вирішив більше не працювати. Цей чоловік пізно вставав, потім сідав у крісло, змушуючи найнятого бланзя розважати його. У цей час декілька служників займалися приготуванням обіду для свого господаря. Це було нелегким завданням, бо багач з'їдав за один раз за п'ятьох. Оскільки робити йому було нічого, то з нудьги і після обіду продовжував щось їсти. За якийсь час цей чоловік змінився до невпізнання. Він став дуже незграбним. Врешті багатий захворів, і щодня йому додавалася якась нова хвороба. Цілими жменями він ковтав таблетки, та йому нічого не допомагало.

Одного разу страждальцеві розповіли про талановитого лікаря, що жив десь недалеко. Незасний багач попросив своїх сусідів розпитати людей, де він живе. А коли його прохання було виконане, то написав лікарю листа з описом усіх своїх захворювань.

Мудрий лікар, отримавши довгелезний перелік скарг багача, відразу ж зрозумів причину і написав йому відповідь:

«Любий друже, у вашому шлунку живе злий нажерливий звір. Я, звичайно ж, можу його подолати, та для цього вам необхідно прийти до мене. У жодному разі ви не повинні їхати в кареті чи на коні. Бо цей «звір» розтрясється і розірве все ваше нутро. Ідьте пішки. Дорогою вам можна їсти тільки двічі на день – по тарілці фруктів зі шматочками хліба, а на вечерю – одне яйце. Це моя порада. Якщо ви нею знехтуєте, то вже до наступної весни можете не дожити». Оскільки багачеві не хотілося помирати, то він, прочитавши листа, наказав служникам приготувати все необхідне для тривалої мандрівки.

Багач, котрий прислухався до поради мудрого лікаря,

вирушив у подорож. Спочатку товстун пересувався повільніше за равлика. Проте з кожним днем їти ставало дедалі легше. Коли ж багач нарешті дійшов до міста, де жив відомий лікар, то почувався так добре, що навіть подумав: «Я, на диво, здоровий! Хоча б щось у мене заболіло».

– Пане лікарю, вибачте, будь ласка, що потурбував вас, але я, здається, цілком здоровий, – сказав багач. Мудрий лікар уважно подивився пацієнтові у вічі і з приємною усмішкою відповів:

– Це Бог допоміг вам дослухатися до моєї поради. Якщо хочете бути здоровим і надалі, тоді повертайтеся додому пішки. А вдома щодня рубайте дрова, працюйте в саду та на ділянці й ніколи не їжте більше, ніж сьогодні.

Багач тільки усміхнувся і сказав:

– Я вас розумію, пане лікарю.

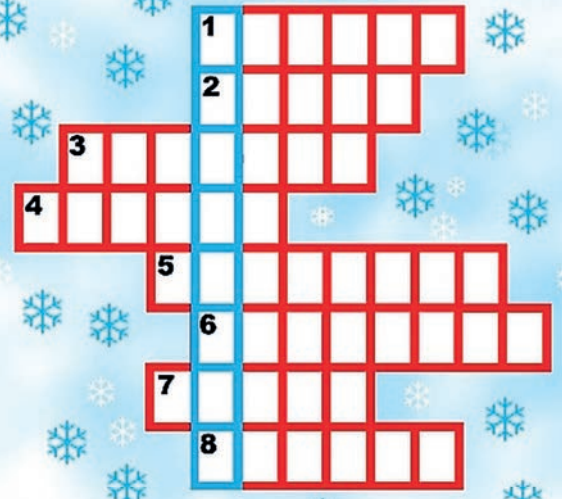
Зворотний шлях для здорової людини був удвічі коротшим і легшим. А дорогою багач весело розповідав усім про мудрого лікаря, який так швидко зцілив його від багатьох хвороб. Люди слухали, замислювалися, а головне – кожен робив висновки. Потрібно і нам, діти, прислухатися до того, що говорять старші, аби біду обійти стороною.

Дорогою додому багач звернув увагу на те, що люди, яких зустрічав, стали привітнішими і добрішими, запрошували його до себе додому пообідати, залишали ночувати. Вони бачили в ньому зараз людину, яка могла при нагоді допомогти їм і дров нарубати, і води наносити.

Повернувшись додому, багач вирішив, що одному йому мало знати про те, як жити, щоб не хворіти. І він вирішив збудувати для людей лікарню і запросити до неї знайомого лікаря. Та селяни відкрили йому таємницю: виявляється, вони ніколи не знали про те, що таке ожиріння і які його наслідки, адже щоб потовстіти, зазвичай потрібно багато грошей.

І тоді вони всі разом вирішили за ці кошти побудувати млин за селом, щоб ніхто не був голодним.

РЕШИ КРОССВОРД.

АНГЕЛОЧЕК

Тебе понадобятся:

- 1 ватные диски;
- 2 нитка и игла;
- 3 блески;
- 4 клей;
- 5 ножницы.

- 1 Раздели ватный диск на 2 слоя и собери лишнюю ватку с середины. Сформируй из нее шарик – это будет головка ангела.

- 2 Положи получившуюся головку на середину ватного диска. Закрепи ниткой – вот и получились крылья ангела. С помощью ножниц можно сделать их фигурными.

- 3 Из второй части диска сделай туловище. Для этого сложи его пополам и сверни кулечек.

- 4 Закрепи туловище клеем и приклей к крыльям. Готово! Такой ангелочек может остаться белым, а можно украсить его по своему желанию – например, блестками.

ТЕПЕРЬ Я НЕ ЖАДНЫЙ

Маленький Женя был очень жадным мальчиком. Бывало, принесет в садик конфеты и ни с кем не делится. А на все замечания воспитателя Женины родители отвечали так: «Женя еще слишком маленький, чтобы с кем-то делиться, вот пусть немного подрастет, тогда и поймет».

Однажды мама забрала Женю из садика пораньше, и они пошли домой. По дороге зашли в магазин, где Женина мама всегда покупала хлеб. Стоя в очереди, Женя молча рассматривал витрину и думал, как хорошо, когда мама каждый день покупает ему конфеты. Перед ними стояла старушка и скрупулезно считала мелочь, перебирая ее на ладони. Когда подошла ее очередь, она сказала продавщице:

– Доченька, у меня гривны не хватает на пшено. Можно я занесу завтра?

– Много вас тут таких ходит, – огрызнулась та в ответ. – У кого гривны не хватает, у кого две, всё «завтраками» кормят, а у меня потом недостача.

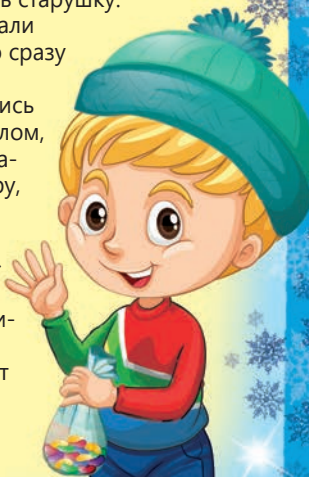
Женина мама молча протянула гривну, а Жене шеп-

нула на ухо: «Жалко бабушку». Старушка сказала: «Спасибо, это ведь я не для себя пшено покупаю, а голубей подкармливаю, мерзнут они зимой, сама-то уж я как-нибудь проживу».

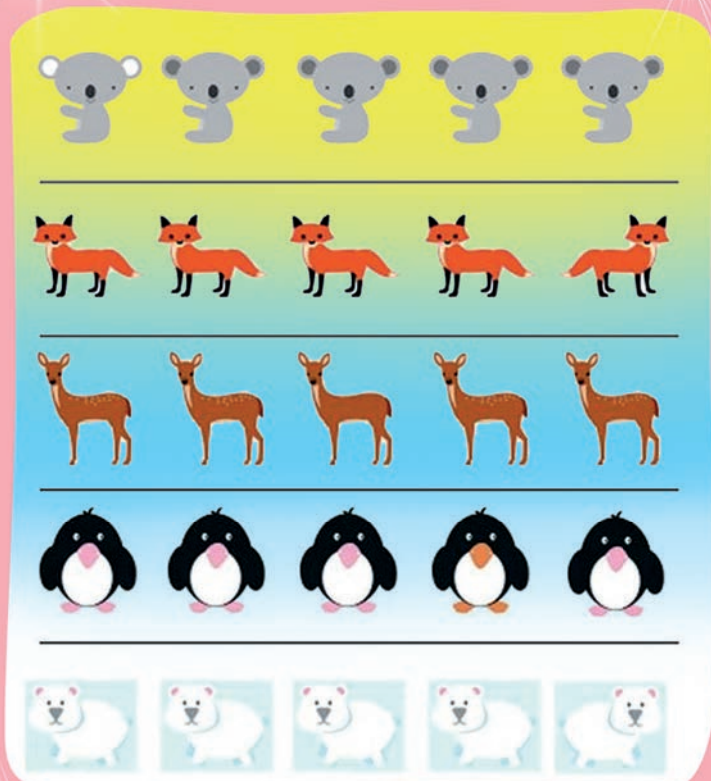
Когда Женя с мамой вышли из магазина, мальчик увидел, как бабушка высыпала весь пакет пшена на тротуар, а голуби тут как тут, да столько много их прилетело! Они совсем не боялись старушку: садились к ней на плечи, клевали пшено прямо из ладони, было сразу видно, как они ее ждали.

Когда Женя с мамой вернулись домой, то мальчик первым делом, даже не успев раздеться, поставил стул к кухонному гарнитуру, открыл ящик и достал пакет с конфетами. Смерив его взглядом, громко сказал: «Как раз!»

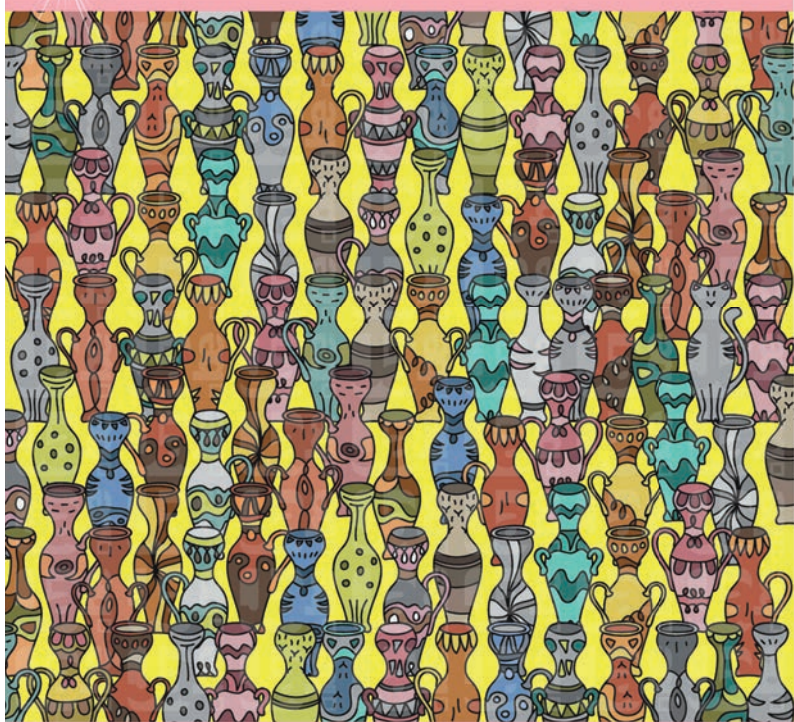
– Что как раз? Ты же не съешь столько конфет, – удивилась мама. – А это я не себе, а для ребят в группе, как раз всем хватит, теперь я не жадный, – ответил мальчик.

Знайди зайве в кожному рядку.

Знайди кота.

ОРИГАМИ

ПОСЛУШАНИЕ ВАЖНЕЕ

– Маша, ты можешь помочь мне с математикой? – вытирая в классе доску, умоляющим голосом спросил Толик. – Я ничего не понимаю в этих дробях!

– Ладно, – согласилась Маша, – но мне только что мама позвонила, чтобы я поскорее шла домой, ее на работу срочно вызвали, а я ключи забыла. Так что заканчиваем дежурство и идем ко мне заниматься.

– А на обед у вас что? – забеспокоился Толик.

– Вчера была картошка с салатом, – ответила Маша. – Не переживай, мама очень вкусно готовит!

– Я просто на голодный желудок плохо соображаю, – начал оправдываться Толик. Машина мама уже стояла в прихожей, а из кухни доносился аппетитный запах.

– Ребята, извините, уже надо бежать. Я пиццу приготовила. Маша, заварить чай. Сахарница и чай в буфете на полке слева. Будьте осторожны. Я приду часика через два. Домашних заданий много на завтра задали?

– Мы домашнее задание по математике будем выполнять, – объяснила Маша.

– Отлично, закройте за мной дверь, ключи я беру. Когда приду, проверю, как вы подготовились!

Мама ушла, и дети побежали на кухню – на запах ароматной пиццы с сыром и помидорами. Они даже не заметили, как быстро съели всю до кусочка.

– Вот мы пиццу съели, а что теперь твои родители после работы кушать будут? – нахмурился Толик.

– Папа в командировке, а мама что-нибудь в холодильнике найдет и поест, – успокоила Толика Маша.

– А что у вас есть в холодильнике? – Толик решил провести ревизию, но не обнаружил там ничего, кроме масла, пары яиц, стакана молока и овощей.

– Эх мы, оставили твою маму голодной! А давай приготовим ей что-нибудь! Вот она обрадуется! – пред-

ложил Толик.

– Что же можно приготовить? Продуктов нет, и я не умею сама. Маме только помогала.

– Ну хотя бы приготовим суп. Это легко. Смотри, картошка, морковка и лук есть.

Через минуту Маша и Толик уже дружно чистили и нарезали овощи, а когда в кастрюле закипела вода, Толик бросил их туда и сказал: – Я видел, как моя мама варила суп. Только какую-нибудь крупу еще найди – и суп готов.

– Манная есть, перловка еще... – искала Маша в кухонном шкафу.

– Перловка подходит!

Дети щедро насыпали крупы в кастрюлю, и через минуту, бурно вскипая, появилась мутная пена.

– Толик, а разве крупу не нужно было сначала промыть? Мне кажется, мама так делала...

– Поздно! – отмахнулся Толик. – Да и зачем мыть?

Толик помешивал суп, а Маша старательно нарезала на доске зелень.

– Толик, а долго суп вариться будет? Когда же мы начнем выполнять домашнее задание?

– Дай попробую... – Толик попробовал суп и удивился: – Пахнет вроде-бы вкусно, но чего-то не хватает!

– Может, рецепт супа посмотрим в Интернете?

– Отличная мысль!

Ребята пошли в комнату. Толик решил немного отдохнуть, а

Маша искала в Интернете рецепты перлового супа. На экране мелькали аппетитные картинки.

– В Интернете так много рецептов перлового супа... О, смотри, Толик, здесь новый мультфильм «Суперкнига»!

Ребята начали смотреть мультфильм, забыв о супе. Опомнились, когда в комнату повалил едкий дым. Они бросились на кухню и едва успели снять с плиты кастрюлю.

– Что мы наделали, Толик?! Кастрюлю маме испортили, – всхлинула Маша. – Еще немного и мог бы начаться пожар...

В замочной скважине повернулся ключ. Мама вернулась с работы. Запах дыма она почувствовала еще на лестничной клетке.

Кухню убрали все вместе. Благодаря маминим стараниям кастрюлю удалось все-таки спасти. Отмыли и плиту. Ребята рассказали, как они хотели приготовить фирменный суп. Мама вздохнула:

– Маша и Толик, спасибо, конечно, что вы волновались обо мне и хотели сделать приятное. Но есть то, что важнее приятных сюрпризов, – это послушание. Когда Маша послушная, для меня это самый лучший подарок. Вы хотели как лучше, однако поступили неправильно... Но я уверена, что теперь вы точно всегда будете осторожными и навсегда запомните этот урок!

1 ЗАДАНИЕ

Малыши собрались лепить снеговика на полянке, и каждый скатал по снежному кому. Помоги им прийти обратно к полянке по дорожкам и скажи, кто должен положить свой ком первым, а кто третьим.

3 ЗАДАНИЕ

Найди соответствие между снеговиками и их именами, подпиши циферкой каждого из них. Заполни кроссворд, подбирая «снежные слова».

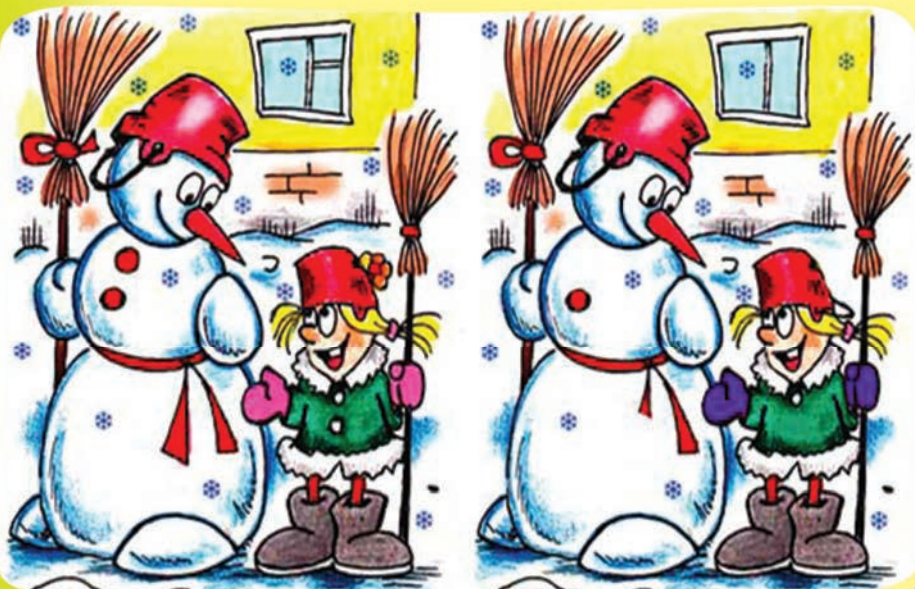
- 1 МОРКОВКИН
- 2 ОДНОВАРЕЖКИН
- 3 ЧУГУНКИН
- 4 ГРУСТИЛКИН
- 5 ЛОХМАТКИН
- 6 БЛИЗНЯШКИНЫ
- 7 ШАРФИКОВ
- 8 ПУГОВИЦЫН

С	Н	Е	Г				
С	Н	Е					
С	Н	Е					
С	Н	Е					
С	Н	Е					
С	Н	Е					

4 ЗАДАНИЕ

Найди 10 отличий между картинками.

СНЕЖНЫЕ РЕБЯТА

2 ЗАДАНИЕ

Соедини точки по порядку и раскрась картинку.

5 ЗАДАНИЕ

Сделай снеговика своими руками!

Тебе понадобятся:

- лампочка
- белая клейкая лента
- баллончик с белой краской
- клей
- краски
- маленькие веточки

1 Обмотай верхнюю часть лампочки белой клейкой лентой. Нанеси на лампочку белую краску из баллончика. Для удобства нанесения краски можно воспользоваться прищепкой.

2 После того как краска высохнет, красками рисуем на лампочке личико снеговика — глазки и носик.

3 Нарисуй снеговика также ротик и пуговицы. Клейкую ленту с верхней части лампочки можно убрать. Приклей снеговика тонкие ручки-палочки.

4 Украшаем снеговика красным бантом из тесемки. Можно проявить фантазию: добавить шарфик и шапочку.

Готово!

СІРА ЗАЗДРІСТЬ У ЖОВТИЙ ГОРОШОК

Ганнуся дуже заздрила своїй молодшій сестрі, якій усе вдавалося значно легше, ніж їй: навчання, зразкова поведінка. Марічка була симпатичною і приємною дівчинкою, усім присутнім з нею завжди було весело. Та Ганнусі так хотілося теж бути в центрі уваги. Вона з нетерпінням рахувала дні, які залишалися до дня народження. Тільки тоді дівчинка слухатиме гарні слова привітання і прийматиме подарунки.

Напередодні цього дня мама сказала Ганнусі:

– Донечко, як ти вважаєш, може, Марічці теж слід буде щось подарувати, вона ж твоя подруга? Давай-но купимо Марічці гарну тканину, – запропонувала мама. – Ти сама вибереш її. Гаразд?

– Як скажеш, мамо, – стримано відповіла дівчинка.

«Як це несправедливо, – із жалем думала вона. – Та до чого ж тут Марічка, якщо це мій день народження?»

Наступного дня невдоволення дівчинка пішла з мамою до крамниці. Перед нею замерехтіли різними кольорами тканини: у клітинку, у горошок та смужку, з маленькими та великими квітами. Ось та, що з ромашками на фоні небесної блакиті, – дуже гарна!

– Вибираєш цю? – перепитала мама, перевіряючи якість тканини, біля якої зупинилася Ганнуся. Та дівчинка раптом замовкла. У цей час у її серці боролися заздрісне «ні» та доброзичливе і привітне «так».

– Ні, – сказала вона і, відступивши кілька кроків, показала на полотно сірого кольору з жовтими плямами. – Ось цю!

– Ну добре, – без особливого задоволення погодилася мама. – Якщо цю, то беремо.

Тканину відміряли, відрізали. Мама заплатила за неї.

Протягом дня Ганнуся відганяла від себе важкі думки. А вони ніяк не давали їй спокою, від них розболілася голова. Дівчинка прагнула заспокоїтися – нічого ж страшного не трапилося. Навіть намагалася переконати себе, що сіра тканина не така вже й погана і на ній не плями, а великі жовті горошини.

А трохи пізніше в Ганнусі виникла ще одна думка:

«Заздрість – сіра, із жовтими плямами, як ця тканина. А тепер Марічка матиме нову сукню сірого кольору. Та ще й із жовтими плямами».

Нарешті настав довгоочікуваний день народження Ганнусі. За сніданком тато сказав урочисту промову, запалили тринадцять свічок на гарному великому торті. Та перед очима Ганнусі тільки одне: на столі поряд з подарунками лежить сіра з жовтими плямами тканина, яку придбали для Марічки.

– Мамо, а чому ти даруєш мені те, що приготувала для моєї сестрички? – незадоволено зауважила Ганнуся.

Мама усміхнулася.

– Інколи матерям важко зрозуміти вподобання своїх дочок. На прикладі з цією тканиною я ще раз перекона-

лася в цьому, і тому, щоб догодити тобі, вирішила: те, що подобається тобі, нехай тобі й дістанеться.

Гірко заплакала Ганнуся над сірим у жовті плями подарунком, котрий вона сама собі вибрала. Важко їй було усвідомити, що вона сама потрапила до ями, яку копала для молодшої сестрички.

Марічці стало шкода свою сестричку-іменинницю.

– Ганнусю, – сказала вона, – а я вибрала тобі ось цю тканину. І подала їй відріз на сукню чудового блакитного кольору з білими ромашками. А потім тихо додала:

– Ти не плач. Якщо тобі сіра тканина не подобається, віддай її мені.

Така пропозиція ще більше засоромила Ганнусю. А Марічка, милуючись, примірювала тканину до лиця сестрички.

– Яка ж ти гарна, Ганнусю!

– Але ж... ця тканина така сіра і негарна, – не в змозі заспокоїтися, говорила Ганнуся.

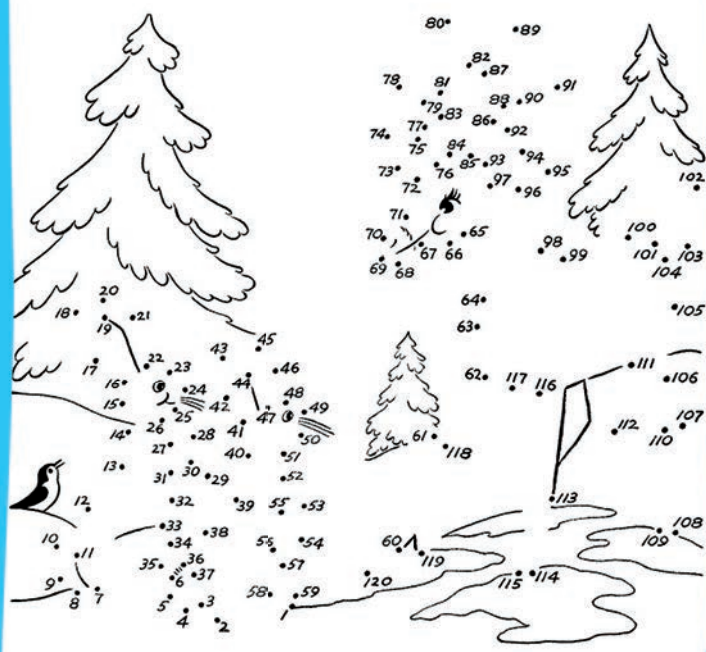
– Та ні! На ній такі симпатичні сонячні зайчики, – заперечила їй сестра.

Нарешті серце Ганнусі, витримавши чималу боротьбу, стало переможцем.

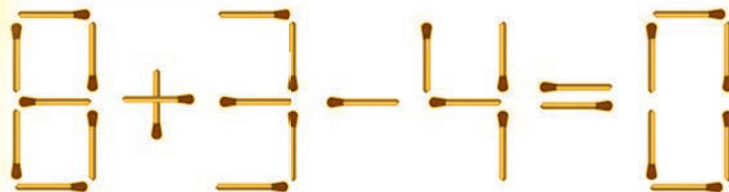
Вона витерла сльози, усміхнулася сестричці й запропонувала гарну тканину їй.

Мама була щасливою, що її донечка, хоч і в останню хвилину, та все ж таки встигла поставити через прірву місток.

ОБВЕДИ ПО ТОЧКАМ И РАСКРАСЬ.

Внимательно посмотри на головоломку. Стоит передвинуть всего одну спичку, чтобы равенство стало правильным. Найди правильный ответ.

РЕБУСЫ

В=П

Кокосові сирки

Тобі знадобляться:

- 1 сухий сир – 250 г
- 2 кокосова стружка – 100 г
- 3 4 ст. л. меду
- 4 один пакетик ванільного цукру

1 У мисці з'єднай сир, кокосову стружку, мед і ванільний цукор. Масу ретельно перемішай.

2 Сформуй із сирної маси сирки й виклади їх на дошку. Залиш у морозильній камері на півгодини.

3 Через півгодини необхідно виїняти сирки з морозилки. Прикрась за бажанням і можна куштувати!

Смачного!

Миссис Дон Дженнингс
**ПОД КОПЫТАМИ
ЛОШАДЕЙ**

Снег блестел миллионами крошечных бриллиантов. Он был почти два метра глубиной, а там, где мог пройти снегоочиститель, снежные сугробы были еще выше. Мы жили у подножия холма. В то утро я и мой брат Джек поторопились закончить наши дела по дому, чтобы подольше покататься на санках. У меня не было собственных санок, поэтому брат поделился со мной своими. Он ложился животом на санки, а я садился между его колен сзади. Затем мы неслись вниз по склону холма через борозды и колдобины. Морозный ветер пощипывал нам щеки, от ветра слезились глаза.

– Посторонись! – кричали мы. – С дороги!

Это было идеальное место для катания. Единственное, что нас беспокоило, – периодическое появление лошади с санями или машины. Почти каждый раз, когда машина пыталась взобраться на вершину холма, она увязала и месила снег на нашем пути. Тогда все дети прекращали кататься и помогали работать лопатой, пока машина успешно не поднималась вверх.

Мы с Джеком провели целый день, радостно скользя и барахтаясь в снегу. Внизу холма была дорога, поворачивающая направо, и иногда мы пытались повернуть. Поворот был таким крутым, что почти всегда мы опрокидывались и нас выносило в снег на обочине дороги. Задышавшись, мы шли обратно, пытаясь привести себя в порядок для следующего спуска.

На холме постепенно собиралось все больше наших друзей. Солнце начало садиться, и в долине сгущались сумерки, когда нас позвала мама.

– Вы можете спуститься еще два раза, а потом идите домой, – сказала она. Мама никогда не разрешала нам оставаться на улице после того, как стемнеет, если на холме не было взрослого, который бы присматривал за нами.

– Мы вернемся, как только совершим еще два спуска, – ответили мы.

Решили спуститься с одного холма на другой. Мы спустились вниз с криками и смехом. Затем на послед-

нем спуске решили еще раз попробовать тот правосторонний поворот у подножия холма. Мы пошли наверх и задержались у костра погреть руки. Через некоторое время мы поняли, что не стоит дальше испытывать терпение мамы и нужно возвращаться домой. Поэтому Джек лег на сани животом, я сел сзади, и мы поехали. Когда мы уже были готовы повернуть, брат закричал: – Держись! Мы поворачиваем!

Я наклонился как можно ниже и крепко ухватился за сани. Когда мы уже были у поворота, то увидели прямо посреди дороги упряжку лошадей и сани! Джек изо всех сил пытался выровнять наши сани, чтобы они поехали прямо, а не поворачивали. Но мы ударились об утрамбованный снег у обочины, и нас мгновенно вынесло на дорогу.

Я закрыл глаза, в любой момент ожидая почувствовать копыта лошадей на своей спине. В один миг я понял: если бы мы вернулись домой вовремя, как просила нас мама, то были бы в полной безопасности. А теперь мы были перед лицом внезапной опасности – погибнуть или серьезно пострадать.

Но в это мгновение извозчик натянул поводья и закричал:

– Тпру! Давай! Давай, малыш! Вверх! Вверх! Тпру!

Когда мы кубарем подкатились к ним, лошади возвышались над нами с застывшими в воздухе передними копытами. Мы быстро пронеслись под копытами и ударились о сугроб с другой стороны дороги. Затем откатились назад, снова прямо под их копыта! Наконец мы остановились. Я и Джек выбрались из-под лошадей, пока они не опустили копыта на землю. Дрожа, мы поднялись и поблагодарили извозчика за то, что он спас нас. Затем мы поторопились домой к маме.

Я благодарен Богу за то, что Он дал извозчику силы удержать лошадей, а лошадям силы так долго стоять с поднятыми копытами. Да, Бог любит нас и заботится о нас, даже когда мы непослушны. Но больше мы никогда не злоупотребляли терпением нашей мамы.

РЕШИ ПРИМЕРЫ И РАСКРАСЬ.

**А ЧИ ЗНАЄШ ТИ,
ЯК З'ЯВИЛИСЯ
САНЧАТА?**

невеличкі. Рідше – вола. Уже згодом майстрували цілі родинні санчата, іноді завбільшки з кімнату, на них, як на возі, могло розміститися навіть десятеро осіб! Звісно, одному коневі важко було їх тягнути, тож з'явилися упряжі з кількох коней.

Нині в Україні як засіб пересування санки вже не використовують. У місті на малих санчатах катається дитвора, у селах ще залишилися великі кінні сани – на них узимку з піснями й забавами катається молодь. Ще існують зовсім легенькі невеличкі санчата для санного спорту – швидкісного спуску тощо. Такі змагання обов'язково проводять у зимовій Олімпіаді. Ну, а в країнах, де зима довша за нашу і снігу значно більше, як-от: у Данії, північній Канаді чи Фінляндії, – використовують аеросани.

Щоправда, на вигляд вони нагадують радше мотоцикл, аніж звичайні санчата. Такий засіб пересування має кермо, двигун і навіть дзеркала заднього виду, от тільки замість коліс у нього – таке ж саме полоззя, як і в санчат, на яких дівчорі так весело взимку мчати з гори.

ЦІКАВО! У різних краях нашої великої України різноманітні санчата називають ще ґринджолами, копильчаками, розвальнями (низькі широкі сани з боками, що розширюються від передньої частини), глабцями, козирками (легкі санчата зі спинкою та загнutoю передньою частиною), крилатками (легкі сани з дугою).

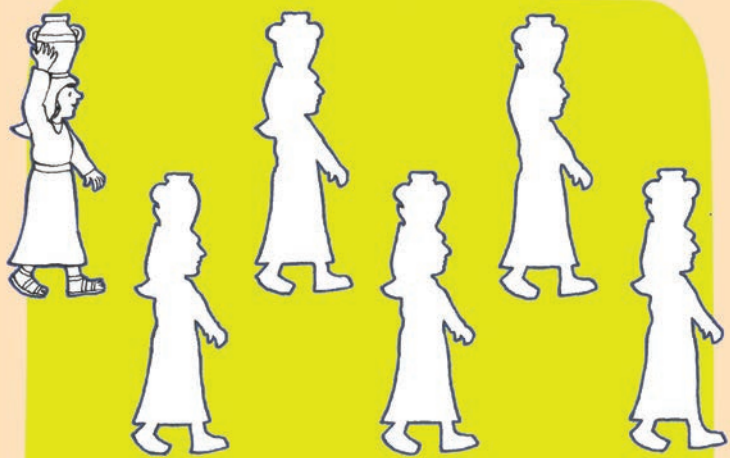
Фотограф побував в лесу зимой и сделал фотографию одного дерева. Помоги ему отыскать это дерево в летнем лесу.

**ПОДОЛАЙ ЛАБИРИНТ – ПРОВЕДИ
КОСМОНАВТА ДО КАБИНЫ.**

Какой силуэт соответствует изображению Ревекки?

Дорисуй фигурки и раскрась!

Слуга Авраама вернулся с Ревеккой — невестой Исаака.

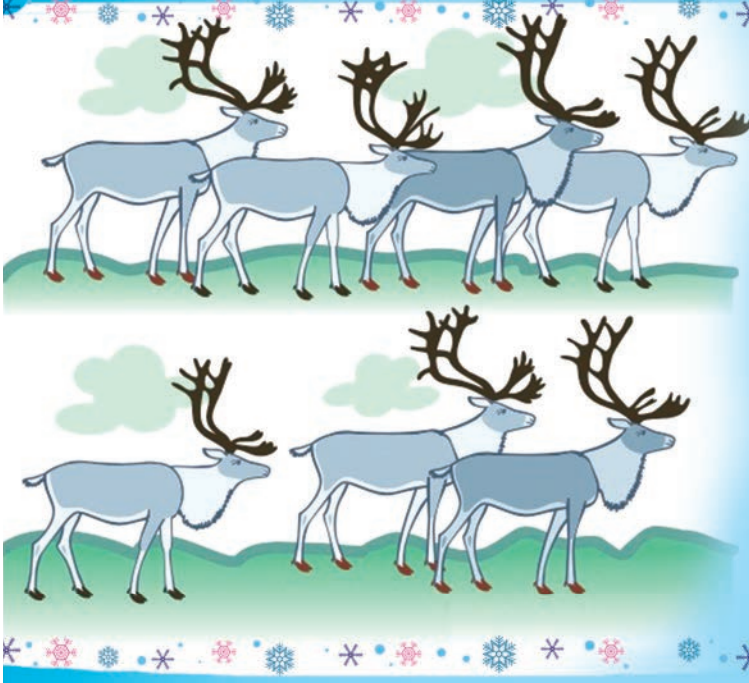
Найди 10 отличий между рисунками. Прочитай главу 24 книги Бытие.

ПОМОГИ МЕДВЕЖОНКУ ПРОПлыть МЕЖДУ льдинами И ПОЙМАТЬ РЫБКУ.

ПОДИВИСЯ УВАЖНО ТА ЗНАЙДИ ДВОХ ОДНАКОВИХ ОЛЕНІВ У СТАДІ.

Ольга Бокова

Будущим невестам

Наверное, нет на земле такой девочки, которая не любила бы смотреть на невест. Ведь каждая девочка мечтает в будущем тоже стать невестой. Недаром девочки любят играть в куклы — ведь такими их создал Бог, чтобы однажды они смогли стать мамами.

В Библии есть одна история, которая очень нравится всем, а особенно, наверное, будущим невестам. Это история о том, как Бог помог слуге Авраама выбрать невесту для Исаака. Авраам хотел найти своему сыну хорошую жену. Он позвал своего слугу и сказал ему: «Я хочу, чтобы ты пошёл в Харран, где живут мои родственники, и взял жену моему сыну Исааку». Слуга Авраама взял десять верблюдов и отправился в далекий путь. Немного не доходя до того места, где жили родственники Авраама, он остановился у колодца. Приближался вечер — время, когда женщины того города приходили черпать из колодца воду. Тогда слуга Авраама помолился Богу и попросил Его: «Пусть та женщина, которую Ты выбрал в жены Исааку, начерпает воды для меня и моих верблюдов».

Вскоре за водой пришла Ревекка. Когда слуга попросил у нее попить, она сразу же напоила его. Затем она пошла и начерпала воды для верблюдов.

Знаете ли вы, сколько пьет верблюд? Не

меньше 10 ведер воды! А верблюдов было десять. Вот сколько воды нужно было Ревекке принести в кувшине на своем плече! Не каждый из нас согласился бы на такую работу! Но слуга Авраама искал для сына своего господина девушку, которая была бы вежливой, услужливой, бескорыстной, трудолюбивой. И Бог позаботился о будущем Ревекки — послал ей богобоязненного, хорошо воспитанного, любящего мужа.

А вот такая история однажды произошла в наши дни. Один молодой человек ехал в переполненном троллейбусе и обратил внимание на то, как стоящая впереди девушка бережно сняла со своего плеча жучка и на пальце поднесла его к открытому окну. «Очевидно, эта девушка имеет доброе, сострадательное сердце, если она заботится о букашке», — подумал парень и... вышел на той же остановке, на которой вышла девушка. Оказалось, она шла в церковь на богослужение. С тех пор он не пропускал ни одного богослужения и вскоре полюбил Бога от всей души. Он поближе познакомился с этой девушкой. Со временем парень убедился, что тогда в троллейбусе он не ошибся, эта девушка действительно обладала прекрасным характером. Молодые люди полюбили друг друга и с благословением Божиим создали семью.

Лось

Евген Гуцало

Якось чоловік ішов зимовим лісом. Це був лісник, котрий подався в обхід, щоб оглянути своє господарство. Злежаний сніг порипував під ногами, тугенький морозець обпікав щокі. Підстаркуватий лісник пройшов повз гурт молодих ялин, вийшов до засніженої річечки — і ... побачив, що неподалік на березі лежить, упавши на бік, великий рогатий лось, а йому в шию вчепився вовк. Мабуть, попадали вони щойно, а перед цим у них точилася боротьба.

Обоє — лось і вовк — помітили людину, а тому на мить позавмирили, стежачи за нею. Тоді лісник підніс угору дубову палицю і, погрозило замірившись, пішов уперед. Вовк іще якийсь час тримався зубами за лосеву шию, далі відпустив її й прожогом метнувся на лісника. Не встиг той навіть опустити палицю вовкові на голову, як вовк важким ударом свого тіла звалив його на сніг і вже б учепився зубами, та лісникові пощастило обома руками вхопити вовка за шию. Намагався задушити звіра якомога сильніше, але вовк дряпав його пазурами, викручувався.

Це був дужий і хижий звір. Лісник відчував, що сила полишає його, що за мить-другу вже не зможе боротися з напасником.

Та ось із лісникових рук щось миттєво вирвало вовка. Здивований лісник зівся, думаючи, що вовк, мабуть, знову кине на нього, і побачив лося, що підскочив до вовка, ударив його рогами й знову підкинув угору. «Так ось хто мене врятував, — подумав лісник. — Я вступився за нього, а він за мене».

А лось, який поборов вовка й таким чином віддячив ліснику за свій порятунок, прудко побіг уздовж берега й скоро сховався поміж деревами. Лісник підібрав на снігу свою палицю і, все ще побоюючись, підійшов до вовка. Торкнув його палицею — мертвий.

— Що ж, сіроманцю, важив ти на чуже життя — позбувся свого.

Лісник узяв вовка за задні лапи й потягнув додому... Він поглядав між дерева — чи не побачить безстрашного лося, що врятував йому життя.

НАМАЛЮЙ СЛОВА.

Розшифруй слова, рухаючись за стрілками від літери до літери (на першу літеру слова не вказує жодна стрілка).

ЛНСО

РТГІ

ОТНЄ

ЄЗЦАВ

КВВО

РБИГ

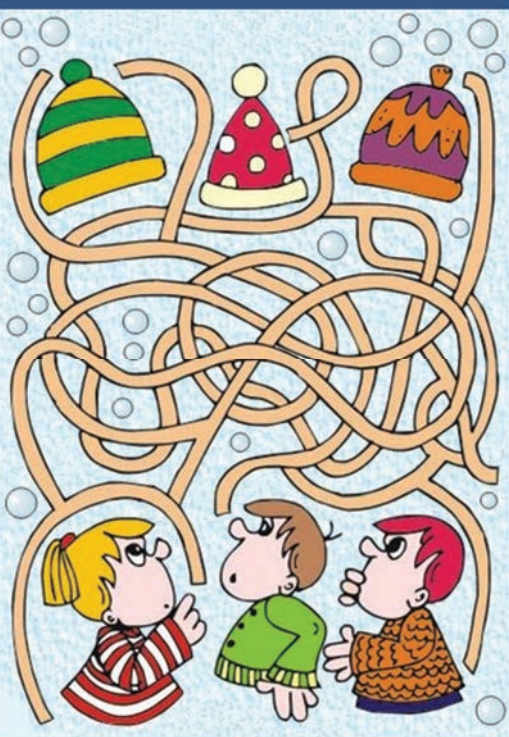
ЛІСОВЕ ОЗЕРО

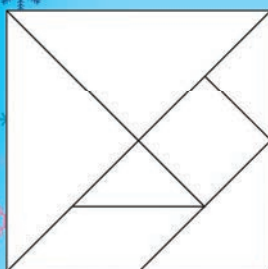
– До нашого озера підемо! – сказав Ігоркові тато.
– Так воно ж замерзло, – здивувався той.
А тато вже лаштував рюкзаки, ліжжя, дістав з комірчини льодоруб, з яким раніше на зимову рибалку ходив.
– Будемо рибу ловити! – зрадів хлопець.
– Цього разу рятувати, – загадково усміхнувся тато.
І ось вони в лісі біля озера. Хоч тут і затишно, однак мороз аж тріщить, озеро снігом замело, тільки на середині криги чиста-пречиста. Ігор побіг туди, заглянув крізь лід і страшенно здивувався: на нього звідусіль дивилися риб'ячі очі.
– Чого вони тут? – чудувався Ігор.
А тато вже рубав лід. І коли зробив чималу ополонку, витер піт із чола.
– Кисню їм, сину, не вистачало...
І великі, і малі рибки пливли до ополонки, навіть вистрибували з води. Один окунець на лід вискочив. Затіпався, застрибав, а назад ніяк не потрапить.
Ігор обережно вкинув його до ополонки.
– Живи! – сказав.

А. Давидов

З'ЯСУЙ, ДЕ ЧИЯ ШАПКА.

ТАНГРАМ. СКЛАДИ З ГЕОМЕТРИЧНИХ ФІГУР ПОДАНІ НИЖЧЕ ЗОБРАЖЕННЯ.

Знайди вихід з лабіринту.

ЯК ЗИМУЮТЬ РИБИ

Зимовий період риби переносять по-різному. Узимку в них знижуються всі життєві процеси, практично всі риби, за рідкісним винятком, перестають харчуватися. У них уповільнений процес росту та обміну речовин. У зимовий час існування риб здійснюється за рахунок накопиченого влітку жиру. Сьогодні ви дізнаєтеся, як зимують риби в різних куточках нашої планети.

Зимувальні ями

Багато видів риб, які люблять теплу воду, при настанні холодів зимують в ямах на дні водойми. До таких належать коропа, лини, лящі. У цих ямах вони перебувають у тісноті протягом усієї зими. Вони настільки щільно набиваються в ями для зимівлі, що в деяких риб, які першими зайняли зимові квартири, під масою верхніх сусідів утворюються пролежні на животі. У ями заходять на зимівлю риби одного виду, і навіть одного віку. У невеликих за розміром ямах скупчуються абсолютно однакові риби. Іхтіологи це пояснюють тим, що під час зимівлі обмін речовин в організмі риб сповільнюється і їм краще зимувати, коли в ямах скупчуються риби одного виду і віку.

Соми не зимують в ямах, вони знаходять собі місце біля ям. Це зумовлено тим, що в ямі взимку дуже мало кисню, а сомам це не до вподоби.

Як зимують хижі риби

Хижі риби по зимувальних ямах не розселяються, але й тих, хто там зимує, не чіпають. Такі риби, як щуки, судаки й окуні, знаходять собі поживу

там, де плавають плотва, окунь, йорж, уклейка. Ці риби не зупиняються на зимівлю навіть тоді, коли водоймище вже вкрите плівкою льоду. Під шаром льоду у воді панує напівтемрява, яка допомагає хижим риbam у полюванні на інших.

Єдиний, хто чудово переносить зимову пору, – це минь. Для нього взимку настає найкращий час, оскільки він не переносить теплої води. Коли вода прогрівається до температури +15-16 градусів, минь ховається на дні водойми в норах, під корчами. А при температурі води понад +25 градусів просто гине.

Міграція риб

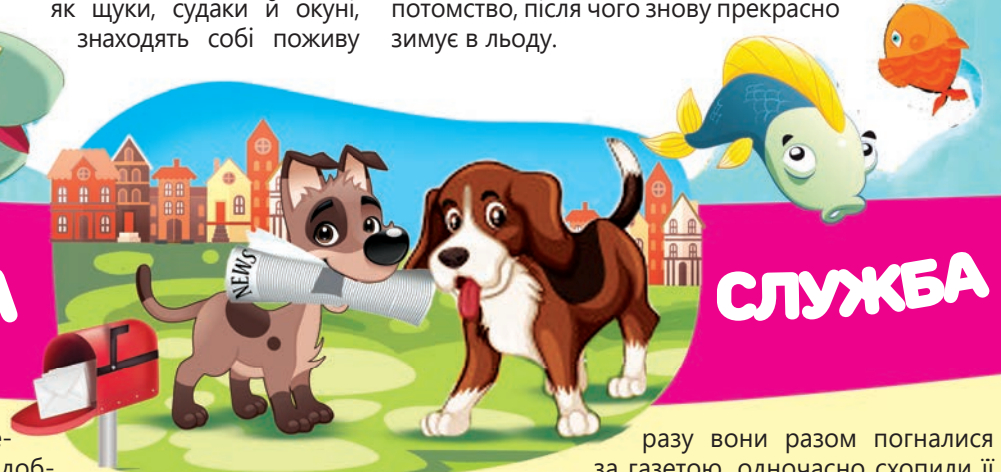
Деякі риби при настанні холодної пори року перебираються в тепліші водойми. Наприклад, хамса з Азовського моря мігрує в Чорне море, де й зимує на глибині 100-150 м. Каспійський оселедець також кочує в південні води.

«Заморожена риба»

В Арктиці є невеликі озера і водойми, у яких вода промерзає до самого дна, але мешканцям цих водойм, таким як звичайний карась, це не загрожує смертю. Навіть якщо він вмерз у лід, навесні відтане і живе собі, встигаючи за коротке літо відкласти ікру і виростити потомство, після чого знову прекрасно зимує в льоду.

СОБАЧА

СЛУЖБА

У мого знайомого фермера було двоє собак. Вони добре ладнали, разом пасли худобу, ніколи не билися за їжу і часто гралися разом. Але виявилося, що так було не завжди. Був час, коли на фермі жив тільки один собака. Його навчили приносити газету. Щодня до ферми під'їжджав автофургон, і водій залишав згорнуту в рулон газету в поштової скриньці, яка була прибита до стовпа. Спочатку фермер Боб сам спускався до дороги, виймав газету й давав собаці в зуби, котрий радісно відносив газету додому. Згодом собака сам почав бігати за поштою. Будинок був розташований на пагорбі. Здалеку побачивши вантажівку, що наближалася, собака мчав до скриньки, забирав газету й приносив її додому.

Коли на фермі з'явився ще один пес, усе змінилося. Новенький, спостерігаючи за тим, як старий собака забирає газету, вирішив зробити те ж саме. Одного

разу вони разом погналися за газетою, одночасно схопили її й почали забирати один в одного, намагаючись відвоювати право віднести її господареві. У результаті газета була пошматована. Тоді обидва собаки підібрали відірвані сторінки й понесли господареві. Відтоді господар почав прив'язувати одного собаку, щоб інший міг принести газету цілою й неушкодженою. Звісно, прив'язаний пес гавкав і скаржачав, але наступного дня надходила його черга йти за поштою.

Одного разу Боб знову відпустив двох собак разом. На його подив, коли вони спустилися до дороги, один сів і спокійно чекав, доки інший дістане газету зі скриньки. Потім вони разом підходили газетний рулон з двох боків і побігли додому. Фермер дуже хвалив їх за те, що вони навчилися співпрацювати. Ми також маємо навчитися жити один з одним у мирі та злагоді.

Веселый English

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

Footwear Обувь

TASK 2

Subscribe the pictures and search the words.
Подпиши картинки и найди необходимые слова.

ice skates
socks
moccasins
high heels
sandals
shoes
trainers
flipflops
clogs
boots
roller skates

TASK 3

Make the words of letters and subscribe pictures with an appropriate number. Составь из букв слова и подбери необходимую цифру к каждой картинке.

OSOBT 1	KRERSL LTESAO 2	ATSRI NRE 3
OFFPL LSIP 4	NSICO MACS 5	ESHIN HEGI 6
AETIK ESSC 7	OHSES 8	ALSA SDN 9
IERSL SPP 10	GSLCO 11	SSKCO 12

TASK 4

Do the crossword. Реши кроссворд.

TASK 5

Design a shoe of your dream.
Почувствуй себя в роли дизайнера обуви - нарисуй обувь своей мечты, а также найди всю обувь без пары.

СНЕЖНАЯ СЕНСАЦИЯ

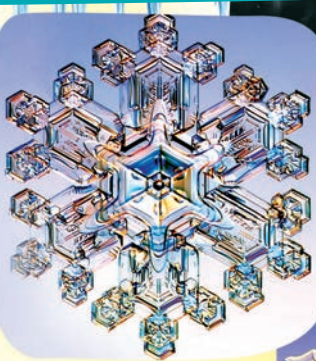
Вильсон Бентли любил наблюдать за снежинками. Но они всегда таяли до того, как он мог хорошо их рассмотреть. И когда на свое пятнадцатилетие он получил в подарок микроскоп, первое, чем он занялся, была попытка соединить его с фотокамерой, и таким образом он изобрел фотомикрограф.

Вильсон провел свои последующие пятьдесят лет, снимая тысячи микрофотографий снежинок. Для каждой фотографии ему нужно было выйти на улицу и поймать падающую снежинку на черную дощечку. Затем он через увеличительное стекло рассматривал ее, чтобы убедиться, что это подходящий экземпляр. Потом он осторожно переносил ее на предметное стекло микроскопа, прижимал и располагал ее в центре стекла.

Вильсон изучал каждую снежинку для того, чтобы убедиться, стоило ли ее фотографировать. Если стоило, то он располагал предметное стекло по центру линзы камеры фотомикрографа. Он направлял камеру в небо, создавая красивый фон, и фотографировал. Фотография сохраняла снежинку навсегда.

Откуда берутся снежинки? Высоко в воздухе маленькая пылинка проплывает через холодное облако, состоящее из водяных капель. Когда пылинка падает на землю, капли прилипают к ней и замерзают. Молекулы замерзшей воды соединяются и образуют сложные фигуры, так и появляются снежинки.

Снежный участок размером 50 x 50 см и глубиной 25 см вмещает приблизительно миллион снежинок! Шансы двух снежинок быть похожими равны один к ста пяти миллионам.

ЗИМОВІ ДОСЛІДИ

СНІГОВІ КВІТИ

Тобі знадобляться:

- соломинка
- мильний розчин

Хід експерименту:

У сильний мороз вийди з дому і видуй мильну бульбашку. У тонкій плівці води збиратимуться «снігові квіти», які будуть рости на твоїх очах! Подібним чином утворюються сніжинки.

КОЛЬОРОВИЙ ЛІД

Це те, заради чого варто виходити на вулицю взимку – у морозильній камері ніколи не буде такої краси! Усе, що тобі потрібно, – підфарбувати воду акварельними фарбами, розлити її в форми й залишити на холоді на декілька годин.

Форму та кольори вибирайте залежно від задумки: можна влаштувати на вулиці льодову веселку (наприклад, використавши гумові рукавички) або викласти доріжку плоскими кольоровими крижинками. Цікаво наморозити кубики та будувати з них вежі (наприклад, деталі Лего). Чудовий вигляд мають льодові прикраси різних форм і розмірів, якщо в них заморозити стрічку і розвісити на зимових деревах. Для цього можна використати живі або засушені квіти, ягоди, гілочки.

КОЛЬОРОВА БУРУЛЬКА

Для того, щоб виростити кольорову бурульку, тобі знадобляться: порожній пакет від соку, товста голка, нитка, підфарбована вода. Голкою робимо отвір у дні пакету й протягуємо в нього нитку. Голку виводимо через бокову стінку і закріплюємо нитку на вузлик. Тепер підвішуємо нашу заготовку на вулиці й заливаємо в пакет підфарбовану воду.

ЛІД В ОКРОПІ

Тобі знадобляться:

- пробірка
- спиртовий пальник
- лід
- холодна вода
- вантаж

Мета експерименту:

З'ясувати, чи можна зробити так, щоб вода кипіла, а лід – не танув.

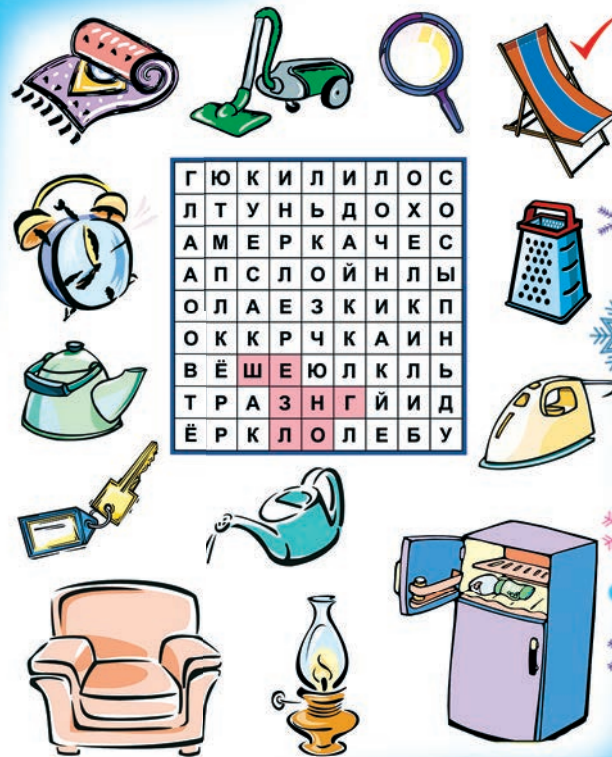
Хід експерименту:

Візьми пробірку, наповни водою, занур у неї шматочок льоду, а щоб він не сплив угору, придави його свинцевою кулею або мідним вантажем. При цьому вода повинна мати вільний доступ до льоду. Тепер наблизь пробірку до спиртового пальника так, щоб полум'я дістало лише верхньої частини пробірки. Незабаром вода починає кипіти, виділяючи пару. Але дивна річ: лід на дні пробірки не тане!

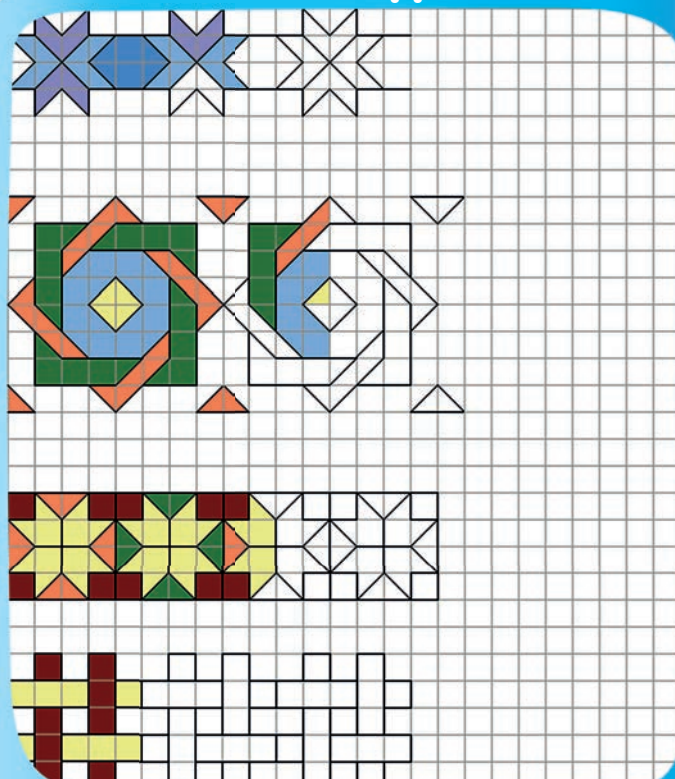
Розгадка криється в тому, що на дні пробірки вода зовсім не кипить, а залишається холодною; вона кипить тільки вгорі. Ми спостерігаємо не «лід в окропі», а «лід під окропом». Розширюючись від тепла, вода стає легшою й не опускається на дно, а залишається у верхній частині пробірки.

ФИЛВОРД

Найди в буквенной неразберихе все загаданные слова. Они могут изгибаться только под прямым углом.

ПРОДОВЖ ВІЗЕРУНОК ЗА ПРИКЛАДОМ.

ЗАШИФРОВАНІ СЛОВА

Розшифруй слова й запиши їх у відповідний стовпчик.

т а р і л к а

т м а і р к і с л е к р а

м і к с е р

д ч и а в ш а к н а

к п р л і с т л а о

п о с у д

т а р і л к а

м і к с е р

п о б у т о в і п р и л а д и

м і к с е р

м е б е л і

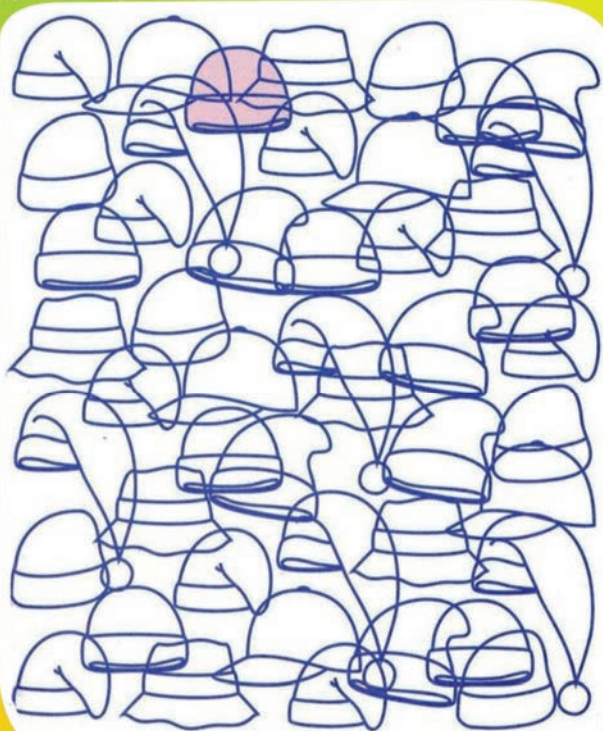
п о б у т о в і п р и л а д и

м е б е л і

п о б у т о в і п р и л а д и

м е б е л і

**ЗНАЙДИ І РОЗФАРБУЙ
8 ОДНАКОВИХ ШАПОК.**

**НАЙДИ
10
ОТЛИЧИЙ.**

**ЗНАЙДИ ПРАВИЛЬНУ
ВІДПОВІДЬ.**

$$7 - (2 + 1) = ?$$

$$? + ? = ?$$

$$? - 3 = ?$$

$$? + 10 = ?$$

$$? + ? - ? = ?$$

Ольга Бокова

Девочки нашли красивый кожаный кошелек. Они не знали, что с ним делать – каждой хотелось взять его себе. Но их было трое. Вдруг Марина вспомнила, что однажды они с мамой тоже нашли кошелек, и мама сказала, что его нужно вернуть владельцу. На вопрос Марины, как же узнать владельца, мама ответила, что кошелек может сам подсказать им, как это сделать. Тогда они открыли кошелек и нашли в нем, кроме денег и различных карточек, еще и рецепт, на котором была написана фамилия и имя. Мама сказала, что по фамилии и имени она сможет найти владельца кошелька.

– Давайте посмотрим, может быть, там есть что-то такое, что позволит нам отыскать его владельца? – предложила Света. – Таким образом мы сможем обрадовать человека, вернув ему потерянное.

Первое, что бросилось девочкам в глаза, когда они открыли кошелек, была фотография молодого мужчины.

– Значит, это мужчина его потерял, – решила Люба.

– Не обязательно. Обычно люди носят с собой фотографию того, кого они очень любят. Моя мама тоже носит в своем кошельке папину фотографию. А папа – не только мамину, но и мою, и Димы. Говорит, что носит с собой самые дорогие для него лица, – сказала Марина.

– А меня все соседки называют маминкой копией, потому что я очень похожа на маму, – сказала Света. – Все они очень любят мою маму, и моя мечта – стать такой же, как

мама, – доброй, отзывчивой и внимательной к людям. И, конечно же, мне приятно быть похожей на маму лицом.

У Иисуса тоже есть одна замечательная мечта – в каждом из нас Он хочет увидеть самое дорогое лицо. О, как мечтал Иисус, чтобы мы были подобны Его Небесному Отцу. Чтобы в нас жила та же любовь, которой Бог возлюбил весь мир. Ведь для того Сын Божий и стал человеком, чтобы открыть нам характер Бога, чтобы мы стремились быть похожими на Него.

А вам, ребята, хотелось бы осуществить замечательную мечту Иисуса, чтобы быть похожими на нашего Небесного Отца? Конечно, это не значит, что наши лица должны стать абсолютно одинаковыми. Да в этом и нет никакой необходимости. Ведь Бог специально создал нас разными, непохожими друг на друга. Быть похожими на Небесного Отца – это значит

иметь такое же доброе выражение лица, какое было у Иисуса, не зря дети любили проводить с Ним время. И, конечно же, добрым лицом может быть только у человека, имеющего доброе сердце.

ВРЯТОВАНИЙ ПРИНЦ

Жив-був принц. Його улюбленим заняттям було блукати лісами й полями. Він знав усі квіти на лузі, усіх пташок і комахок, міг упродовж годин спостерігати за ними й милуватися. Якщо він бачив дітей, які розставляють капкани для птахів, зривають квіти або руйнують мурашники, то дуже сердився. Одного разу принц помітив, як хлопчик, порвавши майстерно сплетену павутину, хотів роздавити й павука.

– Не завдавай павуку шкоди! Облиш його! – вигукнув принц.

– Фу, огидний павук, – пробуркотів хлопчик, – хотів би я знати, яка від нього користь.

Проте гніздо павука він вирішив не чіпати, оскільки побоявся принца.

Минув час. Почалася війна, вороги захопили палац короля. Юному принцу довелося тікати, щоб урятуватися. Він побіг до лісу і сховався в печері. Там хлопець хотів дочекатися ночі, щоб у темряві дістатися до сусіднього королівства. Під вечір він почув голоси. Два ворожих солдати шукали його.

– Тут, здається, є печера, – промовив один, – піду

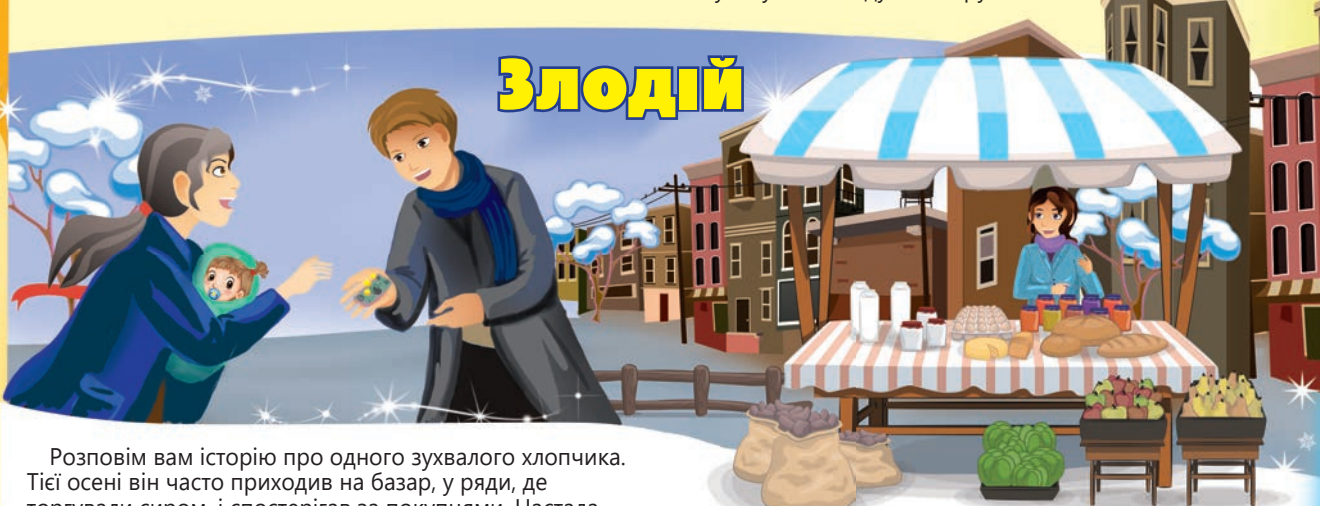
перевірю її. Можливо, у ній переховується принц.

– Побережи сили, – зупинив його інший. – Подивися, вхід затягнутий густою павутиною! Схоже, сюди давно ніхто не заходив.

– Ти маєш рацію, – погодився товариш. – Ходімо звідси!

Переслідувачі зникли, і принц знайшов притулок у родичів у сусідньому королівстві. Він був вдячним павукам, які врятували йому життя тим, що сплели нову павутину біля входу в печеру.

ЗЛОДІЙ

Розповім вам історію про одного зухвалого хлопчика. Тієї осені він часто приходив на базар, у ряди, де торгували сиром, і спостерігав за покупцями. Настала зима. Дув холодний і поривчастий вітер, по небу плили важкі чорні хмари, що обрушували на нас то холодний дощ, то мокрий сніг.

Одного разу зранку на базар прийшла жінка з дитиною на руках. Час був ранній, вона стояла на площі сама-самісінька. У руці жінка тримала трохи грошей, розмірковуючи, що краще купити, щоб нагодувати дітей. Раптом перед нею з'явився хлопець. Він, ніби ненароком, спіткнувся і штовхнув жінку. Намагаючись зберегти рівновагу, вона розтиснула руку, у якій тримала гроші, і впустила їх додолу. Хлопчик цієї ж миті наступив на них ногою, вдаючи, що допомагає переляканій жінці шукати гроші. А сам непомітно засунув їх собі в кишеню, тому вона нічого не змогла знайти.

Бідолашна жінка розплакалася.

– Це все, що в мене було! – бідалася жінка. – Як я тепер нагодую своїх п'ятьох дітей?

За ситуацією спостерігала продавець сиру, яка завжди з точністю до грама зважувала свій товар. Вона подарувала засмученій жінці великий шматок сиру та масла.

– Нехай Бог благословить цю їжу для вас! – привітно сказала вона. – Бог потурбується про ваших дітей. А цього злодія Він неодмінно покарає, запам'ятайте мої слова!

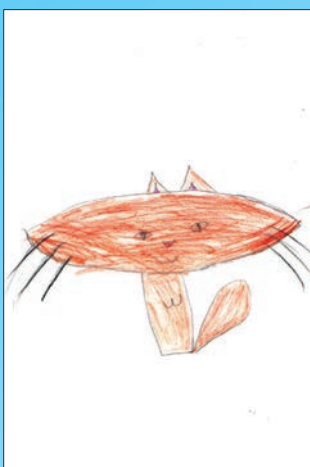
Слова продавця сиру пройняли серце хлопчика. Він побіг за жінкою, віддав їй украдені гроші й попросив прощення:

– Пробачте мені, будь ласка! Я вчинив велике зло, але ніколи більше не буду так робити.

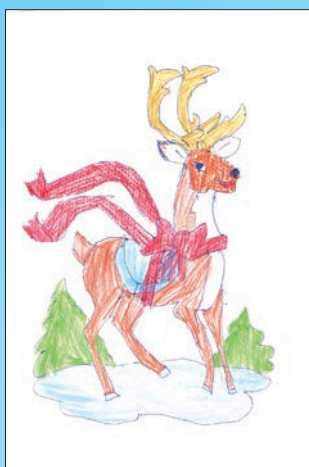
Пізніше він покався у своїх гріхах і став сумлінним ремісником, який любить Бога від щирого серця.

Товстокорий Максим

Логочова Аня

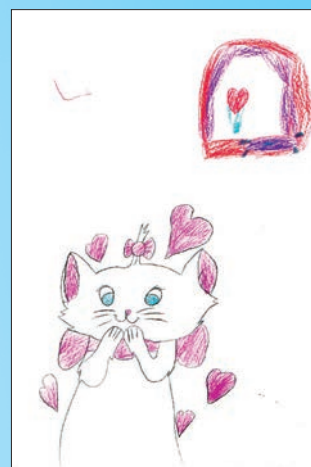
Ярош Альона

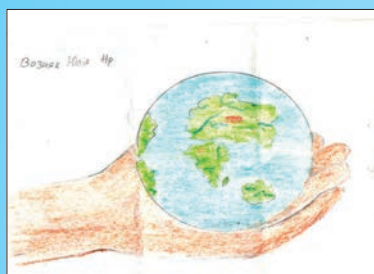
Кот Ліда

Третяк Аліна

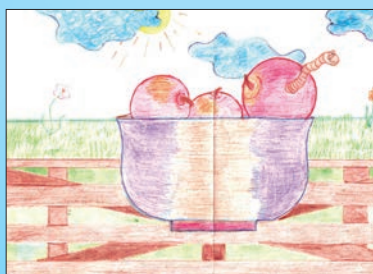
Петруха Аліна

Возняк Юлія

Федотова Ліза

Іщенко Артем

Дігтяр Софія

Козачков Богдан

Кобець Марина

Кулакова Вікторія

Мовчун Поліна

Панітовська Софія

Скорик Альона

НД 10:00

ПРОФІ TIME

з професором Філіпштейном

Норе.UA
телеканал Надія

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, **ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ** на зворотному боці кожного малюнка).

Ярош Вікторія

Шевченко Гріша

Ільков Іванка

Ільчук Вікторія

Кот Віка

Кіореску Анастасія

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»

Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua

